

20. 03. 1990

Stefan Doroftei Doimaneanu

E jale și tristețe în Ardeal,
Românii pribegesc iar în cirezi,
Sunt alungați din case de blestemul hural
Adus pe-aceste plaiuri de honvezi.

Copii plâng, iar lacrimile lor
Sunt râuri de obârșie latină,
În care extremiștii își spală cu onor
Mizeria din ginta lor șovină.

Bătrânii ardeleni sunt foc și pară
Dar nu mai au puterea să strige deschis:
Afară voi devoratori de țară !
La lada de gunoi e-al vostru paradis !

Iar morții lor, ce dorm în veșnicie,
Se răsucesc cu neputință în mormânt,
Ei de-ar avea puterea s-aprindă o făclie,
S-ar curăța din nou Ardealul lor cel sfânt.

Pe noi români ce ne oprește oare
Să suportăm în liniște și pace
Nelegiuiri cu glasuri de topoare
Ce spintecă o țară care tace ?

De ce români nu fremătați de indignare,
De ce îi părăsiți tacit pe-ai noștri frați
Ce-au fost cuprinși de frică-n disperare
Ce semne de la ei mai așteptați ?

Trăim cu toții aici, în univers,
Suntem legați prin suflet, grai și sânge,
Să ne trezim ! Să facem un demers
Și să strigăm din inimă - AJUNGE !!!!!

Căci ei n-au dreptul să ne umilească
Și nici măcar să sufere ca noi...
ARDEALUL este ȚARĂ ROMÂNEASCĂ,
Să nu o aruncăm din grabă la gunoi !